

всрѣдъ полето новъ градъ, който кръстили на името на князь Александъръ Гика, понеже този далъ разрешение за основаването на Александрия по-рано, а сега уволнилъ управителя и назначилъ новъ на мѣстото му, съ заповѣдъ да улесни той нещастнитѣ българи.

Хвърляйки въ 1842 г., въ писмо отъ Атина до приятеля си Г. Золотовичъ въ Цариградъ, погледъ върху преживѣното и изстраданото въ България и въ Влашко, Селимински си дава отново смѣтка, каква невѣроятна енергия е харчилъ за борба съ всѣкаквъ родъ спънки и какъ само благодарение на чудната си устойчивость е могълъ да излѣзе победителъ. Спокоенъ сега, и предаденъ на мирни научни занятия въ гръцката столица, той съзерцава съ ужасъ миналото си и разказва на приятеля си своитѣ усилни години, въ служба на сънародницитѣ си. Изучавайки положението на тия въ Турско, той е долавялъ съ дълбока мъжа тѣхнитѣ бедствия и тѣхната нищета и е обмислялъ постоянно „спасителнитѣ срѣдства“. По-късно, следъ преселването въ Влашко, задачата е била не по-лека. Като излага какъ бѣжанцитѣ отъ Сливенъ и Тракия, загрижени да създадатъ нѣкаква демокрация въ второто си отечество, попаднали подъ властта на единъ „диктаторъ и измамникъ“ (Баронъ Сакеларий), който заради печалба ги държалъ въ позорна робска подчиненость, Селимински забелязва: „Така тѣ робуваха като ратаи цѣли четири години, въздишайки изъ дъно на душата си и безутешно разкайвайки се за грѣховетѣ си, отчаяни, безъ надежда за избава. . . Найсетне, обърнаха се къмъ мене . . . за да се избавятъ отъ новото чокойско робство“. И той, който схващалъ работитѣ правилно и билъ узрѣлъ посрѣдъ толкова изпитания, не отблъсналъ протегнатата ржка на малкия братъ. „Размисляйки, рекохъ си, че ако моята смѣлость не докара до благоприятенъ изходъ, поне тя не ще причини на сънародницитѣ ми по-голѣмо зло отъ това . . ., и решихъ да жертвувамъ всичко за тая цель“. И като се заловилъ „съ младежка смѣлость, ала и съ по-голѣма опитность“, за втора борба и като се изложилъ три години на безсрамни клевети, на гонения и парични загуби, постигналъ цельта си: общината се избавила отъ чокойския гнетъ и всѣки ималъ свобода да се настани гдето и както си ще. „Тогава благословиитѣ на спасенитѣ страдалци се сипѣха върху ми безразборно и азъ, приемайки ги, се рад-